

— „Благодаря ти, татко!“ радостно извика Лифу.

Той си имаше готовъ планъ и на слѣдующия день рано утрѣнта се опжти, за всеобщо изумление, къмъ вратитѣ на двореца и тръгна въ града пѣшкомъ, самичкъ, като заповѣда строго да не върви слѣдъ него никой.

Като се видѣ на свобода, Лифу въздъхна дълбоко. Най-сетнѣ неговитѣ мечти трѣбва да се осъществятъ и той ще успѣе да разгледа на свобода всичко, що тѣй дълго затуляше отъ него оградата и което, както си той мислѣше, прѣдставя съвсѣмъ невидѣно до сега чудо. Той вървѣше полекичка низъ дългата улица, вирайки се на всичко съ любопитство. Улицата бѣ пълна съ народъ. Прѣдъ бамбуковитѣ къщички съ хартиени прозорци, мже и жени нареждаха своитѣ стоки. Тука имаше плодове, риби, пла-

тове, шапки, чадъри... Оживена търговия се въртѣше, чуваха се безконечни разговори, раздаваха се викове, смѣхъ, съ една дума по въздуха се носѣше единъ непрѣкъснатъ шумъ, отъ който Лифу съвсѣмъ се зашемени и не можеше да дойде на себе-си.

Отпърво го нападна голѣмо разочарование. Между неговитѣ мечти и дѣйствителността имаше цѣла пропасть. Той мислѣше, че ще види великолѣпни градини, богато облѣчени хора, а видѣ само нисички дървета, и среща скромни хора, въ бѣдни прости облѣкла.

— „И това е всичкото!“ прошепна той, силно изненаданъ. Но слѣдъ туй царящиятъ шумъ малко-по-малко го развесели и той за-

почна съ интересъ да изучава тоя градъ и неговия животъ, който до сега му бѣше съвсѣмъ непознатъ.

На жгѣла на улицата Лифу позна едно отъ дѣцата, съ които той прѣди нѣколко дни се бѣ запозналъ; той го повика и тѣ изведнажъ станаха другари.

— „Разведи ме изъ града“, рече Лифу. Момчето се съгласи и веднага разказа на младия принцъ, че неговитѣ родители сж много бѣддни, че неговиятъ баща, който се занимава съ прѣвозване на камъни, изкарва съвсѣмъ малко пари.

— „Ами какъ така!“ извика Лифу, „мигаръ той нѣма дворецъ, паркъ, слуги?“

— „О, не!“ отвърна момчето съ дълбока въздишка. „Често се случва, че у дома нѣма зрънце оризъ и азъ си лѣгамъ тогава гладенъ“.

Тия думи бѣха за Лифу цѣло откровение. Той разбра сега, защо на дѣцата се искаше тѣй много отъ питкитѣ. Тѣ бѣха гладни. Какъ странно звучеше за него думата „гладъ“; той я произнасяше съ нѣкакъвъ трепетъ, тѣй като още никога не бѣ изпитвалъ това усѣщане.

— „А мнозина ли има като тебе?“ запита той наново замисленъ.

— „О, да!“ отвърна момчето.

— „Тогава да отидемъ у насъ“, рече дълбоко трогнатиятъ Лифу; днесъ е моятъ рожденъ день и азъ искамъ, щото всички около мене да бждатъ щастливи“.

Още много бѣдствия се попадна на младия принцъ да види прѣзъ врѣме на разходката си. Той срѣщна сиромаси, чието печално положение го накара да потрепера, той видѣ такива блѣдни и тжжни хора, че сълзи на състрадание потекоха отъ неговитѣ очи.

— „Бѣднитѣ, нещастнитѣ!“ повтаряше той на всѣка крачка.

И ето въ порива на необикновеното великодушие, той пожела щото всички клетници да бждатъ сжщо доволни прѣзъ тоя день.“

— „Елате слѣдъ мене!“ говорѣше той на когото срѣщнѣше, елате слѣдъ мене; азъ ви поканвамъ всички въ моя дворецъ. Вие ще получите тамъ млинчета съ медъ, ще пийнете сладко питие отъ оризъ, и всичкитѣ мои хора ще ви прислужватъ.